νήριον
*νήριον σημαίνει πικροδάφνη

Τευχος 33,
Φλεβαρης 2016
χωρίς αντίτιμο
εκδίδεται από
το ελευθεριακό στέκι
Πικροδάφνη

Αγ.Βασιλείου & Π.Π.Γερμανού 22
Μπραχάμι
Τ.Θ.72086 Τ.Κ.16310
pikrodafni.squat.gr
steki _pikrodafni@espiv.net

Το στέκι είναι ανοιχτό
κάθε Πέμπτη
μετά τις 8 μ.μ.

Τα κείμενα που δημοσιεύονται στο "νήριον" μπορεί να μην είναι πάντα αποτέλεσμα συλλογικής συμφωνίας, ωστόσο την ευθύνη δημοσίευσής τους φέρει η συνέλευση του στεκιού

Αλληλεγγύη στους μετανάστες
Πόλεμο σε κράτη και κεφάλαιο

Τα γεωπολιτικά συμφέροντα αποτελούν μόνιμη αφορμή για πόλεμο

Ο πόλεμος των γεωπολιτικών συμφερόντων στην ευρύτερη περιοχή της Μέσης Ανατολής (όπως και της Αφρικής), σίγουρα δεν ξεκίνησε τα τελευταία χρόνια. Είναι μια ιστορία πολλών δεκαετιών, αποτελούμενη από πολέμους, δολοφονίες, βασανιστήρια, εκτοπίσεις πληθυσμών, εγκαθίδρυση δικτατοριών, ισοπέδωση ολόκληρων χωρών, εκμετάλλευση πλουτοπαραγωγικών πηγών, τεράστιες οικολογικές καταστροφές, στρατιωτικά καθεστώτα, εθνοκαθάρσεις, κατάπνιξη εξεγέρσεων, φασιστικές φονταμενταλιστικές ένοπλες οργανώσεις... Όλα αυτά βέβαια υπο την επίβλεψη, την κάλυψη (οικονομική, στρατιωτική, πολιτική) ή την επιβολή (πότε με τη βία, πότε με τη «διπλωματία») της δύσης.

Τόσο οι πλούσιες πλουτοπαραγωγικές πηγές της περιοχής (πετρέλαια, υδρογονάνθρακες) όσο και η σημαντική γεωπολιτική της θέση, όξυναν τους οικονομικούς και πολιτικοστρατιωτικούς ανταγωνισμούς, όχι μόνο με τις μεγάλες δυνάμεις της δύσης αλλά και μεταξύ των ίδιων των χωρών της Μ. Ανατολής. Σ΄αυτό βέβαια συμβάλει τόσο η ιδιαιτερότητα του πληθυσμιακού μωσαικού όσο και η αυθαίρετη χάραξη συνόρων και η δημιουργία αυθαίρετων κρατικών οντοτήτων (με βάση τις ζώνες επιρροής τους) από αποικιοκρατικές δυνάμεις όπως η Αγγλία κι η Γαλλία.

Αυτά λοιπόν που συμβαίνουν αυτή την περίοδο στη Μ. Ανατολή, είναι ένας ακόμη πόλεμος των ισχυρών ενάντια στους λαούς της περιοχής. Οι τεράστιοι ενδοκαπιταλιστικοί ανταγωνισμοί (ανταγωνισμός πολυεθνικών για τον έλεγχο του πετρελαίου και των υδρογανανθράκων και των δρόμων μεταφοράς τους) αναπόφευκτα οδηγούν σε στρατιωτικές επεμβάσεις, που μόνο στόχο έχουν την λεηλασία του πλούτου των λαών της περιοχής, την υποταγή και άνευ όρων παράδοση στις ορέξεις, όχι μόνο των δυτικών υπερδυνάμεων αλλά και των ντόπιων πετρελαιάδων, ιμάμηδων και φανατικών φονταμενταλιστών και δικτατόρων. Η πρόσφατη εισβολή στη Λιβύη το 2011 με μπροστάρη τον Σαρκοζί και τις ΗΠΑ και Αγγλία να ακολουθούν, είναι χαρακτηριστικό παράδειγμα των χρυσών συμβολαίων που εξαργυρώνουν οι πετρελαικές πολυεθνικές μετά από κάθε πολεμική επέμβαση κι εισβολή. Το ίδιο συνέβη και με την εισβολή των ΗΠΑ στο Ιράκ το 2003, όπου σκοτώθηκαν πάνω από 100.000 Ιρακινοί, ενώ η χώρα

σχεδόν ισοπεδώθηκε και καταστράφηκαν όλες οι υποδομές της. Ο Μπούς κι ο Ράμσφελντ πάντως κατάφεραν να εξασφαλίσουν πολλά δις για πετρελαικές και κατασκευαστικές πολυεθνικές (των οποίων διετέλεσαν μέτοχοι και σύμβουλοι).

Παρακολουθούμε όλο αυτό το διάστημα να ξεδιπλώνεται ένα γαιτανάκι συμμαχιών και ανταγωνισμών, όπου ο καθένας προσπαθεί να προσκομίσει τα μεγαλύτερα δυνατά οφέλη, όσο κι αν αυτό κοστίζει στους λαούς της περιοχής.
Η Τουρκία που επιδιώκει τόσο την πτώση του καθεστώτος Άσαντ στη Συρία, όσο και την εξάλειψη των κουρδικών πολιτοφυλακών (Δυνάμεις Λαϊκής Προστασίας που απελευθέρωσαν και το Κομπάνι) και των ανταρτών σε Συρία, Ιράκ και Τουρκία, με την πρόφαση ότι μάχεται ενάντια στον Isis, βομβαρδίζει στην πραγματικότητα τους Κούρδους, που αγωνίζονται για την ελευθερία και την αυτονομία τους.

Η Ρωσία στηρίζει το καθεστώς 'Ασαντ στη Συρία και άρα η θέση της στην περιοχή κι οι στρατιωτικές επεμβάσεις της, ενοχλούν τόσο τον Ερντογάν όσο και το Λευκό Οίκο, που δεν επιθυμούν επουδενί την ενδυνάμωση της οικονομικής και πολιτικοστρατιωτικής ρώσικης επιρροής στη Μ. Ανατολή. Άλλωστε ο « Σουλτάνος Ερντογάν» θησαυρίζει απ΄τη μαύρη αγορά του συριακού πετρελαίου απ΄τον Isis. Ενώ είναι πια γνωστό ότι η Τουρκία προμήθευε με όπλα τον Isis, με τις ευλογίες των ΗΠΑ ή και καθ΄υπόδειξη. Η παρουσία του ρώσικου στρατού στην περιοχή, να εποπτεύει και να καταγράφει τη διαδρομή του λαθρεμπορίου όπλων και πετρελαίου από τον Isis, μέσω των τουρκικών εδαφών και μάλιστα με τη συνεργασία του στρατού και των μυστικών υπηρεσιών της Τουρκίας, έπρεπε να αναχαιτιστεί. Αυτό ακριβώς κι επιχείρησε ο Ερντογάν με την κατάρριψη του ρώσικου μαχητικού. 'Αλλωστε η πλήρης κάλυψη του Ερντογάν τόσο από τις ΗΠΑ όσο και από το ΝΑΤΟ, καταδεικνύουν τη στρατηγική που ξεδιπλώνεται στην γεωπολιτική σκακιέρα της Μ. Ανατολής.

Η δύση παραμένει αποικιοκρατική και προσπαθεί ουσιαστικά να επεκτείνει τις επιχειρηματικές της δραστηριότητες στη Μ. Ανατολή και τη Β. Αφρική. Αυτό επιτυγχάνεται είτε με πολέμους είτε με εγκαθίδρυση πολιτικών συστημάτων που παρέχουν γη, ύδωρ και ασφάλεια στις επιχειρηματικές δραστηριότητες των πολυεθνικών. Αν αυτό δεν εξυπηρετεί, τότε κατασκευάζουν ή στηρίζουν οικονομικά και στρατιωτικά εκτρώματα όπως ο Isis ή η Αλ Κάιντα παλιότερα.
Οι ΗΠΑ φαίνεται πως εξόπλισαν, χρηματοδότησαν κι υποστήριξαν τη Μουσουλμανική Αδελφότητα κι άλλες ένοπλες οργανώσεις για την ανατροπή του Άσαντ, την καταπολέμηση της Χεζμπολάχ στο Λίβανο (που υποστηρίζεται από το Ιράν) αλλά και για να υπονομεύσει την επιρροή του Ιράν και της Ρωσίας στην περιοχή. Οι δε Ευρωπαίοι μετά τα χτυπήματα στο Παρίσι και τις μη διαχειρίσιμες ορδές προσφύγων που κατακλύζουν την ευρώπη, τάζουν στην Τουρκία επίσπευση της ένταξης της στην Ευρωπαική Ένωση και 3δις, αν ανακόψει την προσπάθεια των προσφύγων να περάσουν τα σύνορα της Ευρώπης. Την ίδια στιγμή που η Τουρκία επιτίθεται στους Κούρδους αγωνιστές που πολεμούν τον Isis.

Η ιδέα για την δημιουργία του Ισλαμικού Χαλιφάτου, υπάρχει ήδη από τη δεκαετία του 90', από τις πρώτες τζιχαντιστικές ομάδες, όπως οι Ταλιμπάν κι η Αλ Κάιντα αργότερα. Ο Isis ανέπτυξε στρατηγική συνεργασιών τόσο με σουνιτικές φυλές, όσο και με δυτικές δυνάμεις π.χ τις ΗΠΑ αλλά και με την Τουρκία, το Κατάρ και το Κουβέιτ. Ενώ ταυτόχρονα προσηλυτίζει, μέσω των ιμάμηδων (που με τη σειρά τους χρηματοδοτούνται από πλούσιους πετρελαιάδες) μουσουλμάνους που ζούν στη δύση. Εκμεταλλευόμενοι το μίσος που δημιούργησαν οι αιώνες εκμετάλλευσης της δυτικής αποικιοκρατίας, μίσος απέναντι σε κάθετι που παραπέμπει στο δυτικό πολιτισμό, και με όχημα τις επίπλαστες θρησκευτικές διαφορές.

Η Sanaa Taleb είναι μία από τις έγκλειστες μετανάστριες του Κέντρου Κράτησης γυναικών Ελληνικού. Βρίσκεται φυλακισμένη εδώ και εφτά μήνες όπως και πολλές συγκρατούμενές της, απλά επειδή δεν είχε χαρτιά. Αποφάσισε, όμως, να αντισταθεί και στις 31/10 προχώρησε σε αποχή συσσιτίου. Εκδικητικά προσπάθησαν να αποσιωπήσουν τον αγώνα της, απείλησαν την ίδια και τρομοκράτησαν τις υπόλοιπες φυλακισμένες, ενώ 4 μέρες αργότερα, αφού της ανακοίνωσαν ότι απελευθερώνεται, την οδήγησαν στην Πέτρου Ράλλη και αποπειράθηκαν να την απελάσουν χρησιμοποιώντας βία. Λόγω της άρνησής της να αποδεχτεί την απέλασή της, κατηγορείται πια για απείθεια και φθορά ξένης περιουσίας (δεμένη χειροπόδαρα διέλυσε ένα περιπολικό!). Είναι η πρώτη φορά που μετανάστρια κατηγορείται για απείθεια, επειδή δεν συναίνεσε στην απέλασή της. Παρ' όλα αυτά, συνεχίζει τον αγώνα της αποφασισμένη μέχρι την απελευθέρωσή της.
Στις 8/1 η Σάναα Τάλεμπ «καταδικάστηκε» από τους μπάτσους σε ακόμα 3 μήνες φυλάκιση. Είναι πρώτη φορά που μετανάστρια θα πρέπει να

συμπληρώσει έναν ολόκληρο χρόνο κράτησης, τουλάχιστον απ' όσα ξέρουμε για το Κέντρο Κράτησης Ελληνικού. Το χαρτί της απόφασης λέει ότι η φυλάκιση της παρατείνεται επειδή εκκρεμεί η απέλασή της, ένας ισχυρισμός που αγνοεί επιδεικτικά το γεγονός ότι η αίτηση για το άσυλό της δεν έχει εξεταστεί ακόμα. Φαίνεται ξεκάθαρα πια ότι υπάρχει και πρόθεση και μεθόδευση των μπάτσων να απελάσουν την Τάλεμπ, για να στείλουν ένα μήνυμα σε όσες μετανάστριες και μετανάστες αγωνίζονται.

"Το ονομα μου είναι Sanaa Taleb και είμαι από το Μαρόκο. Είμαι στα κρατητήρια Ελληνικού για 7 μήνες και θέλω την ελευθερία μου. Βρίσκομαι εδώ γιατί δεν έχω ένα χαρτί. Θέλω να ξέρω γιατί με κρατάνε εδώ για τόσο πολύ καιρό. Αν θέλω να πάω στο νοσοκομείο είναι πολύ δύσκολο και δεν με πηγαίνουν αν δεν δημιουργήσω πρόβλημα. και αν με πάνε στο νοσοκομείο και ο γιατρός μου γράψει φάρμακα δεν μου τα αγοράζουν αν δεν έχω χρήματα.
Το φαγητό που φέρνουν δεν είναι καλό και το ψωμί πολύ σκληρό κανείς δεν μπορεί να το φάει. Αν στο επισκεπτήριο σου φέρουν φαγητό δεν αφήνουν να περάσει μέσα. Θέλω να ξέρω αν βρίσκομαι στην Ευρώπη η την Αφρική."

Το Ισλαμικό κράτος κήρυξε έναν αιματηρό κατακτητικό πόλεμο με σκοπό τη δημιουργία ενός νέου έθνους-κράτους φαιουδαλικού τύπου, στα εδάφη που καταλαμβάνει, στα πρότυπα του τεράστιου χαλιφάτου του 7ου αιώνα. Ξεπερνώντας τόσο σε ρητορική όσο και σε πρακτικές τις προηγούμενες τζιχαντιστικές ομάδες (Ταλιμπάν, Αλ Κάιντα) έχει δείξει ότι κατανοεί πλήρως τόσο την πολυπλοκότητα των συσχετισμών στην περιοχή της Μ. Ανατολής, όσο και των «παιχνιδιών» της δύσης, η οποία προκειμένου να εκμεταλλευτεί τις πλουτοπαραγωγικές πηγές της περιοχής, δεν διστάζει να εξοπλίσει, χρηματοδοτήσει ή ακόμα και να υποκινήσει ακραίες φονταμενταλιστικές οργανώσεις ή δικτάτορες.

Έχει καταφέρει σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα να προκαλέσει τεράστια ανακατάταξη στη γεωπολιτική σκακιέρα της περιοχής. Αυτό σε συνδυασμό με την αρπαγή κι εκμετάλλευση των πλουτοπαραγωγικών πηγών στις περιοχές που καταλαμβάνει, το εμπόριο όπλων, αρχαίων και της ψηλής φορολογίας που επιβάλλει στους νέους υπηκόους του, καθώς κι η αστάθεια κι ο πανικός που δημιουργεί στους αντιπάλους του, τόσο με τη βιαιότητα των πρακτικών του (ακόμα κι εντός Ευρωπαικού εδάφους) όσο και με τη δυνατότητα του να εξελίσσεται σε υπολογίσιμη οικονομική και στρατιωτική δύναμη. Ο Isis εμπορεύεται το πετρέλαιο των περιοχών που καταλαμβάνει, ενώ λαμβάνει και μεγάλες χορηγίες πλούσιων πολιτών από χώρες όπως το Κατάρ και το Κουβέιτ (σύμμαχοι των ΗΠΑ).

Ο Isis δείχνει να γνωρίζει πολύ καλά τα παιχνίδια εξουσίας του καπιταλιστικού ανταγωνισμού και την πολυπλοκότητα της παγκοσμιοποίησης. Χρησιμοποιεί την τεχνολογία και τα social media για να προπαγανδίζει τους σκοπούς του αλλά και ως μέσο θεάματος (κατά τα δυτικά πρότυπα) μέσα από εικόνες απίστευτης βίας, αιματοχυσίας και σκληρότητας πέρα από κάθε φαντασία. Εικόνες που μας βομβαρδίζουν καθημερινά, διεκδικώντας κι αυτός επάξια το δικό του μερίδιο στην κοινωνία του θεάματος και του δόγματος «σόκ και δέος». Δεν είναι τυχαίο ότι τα βίντεο που δίνει στη δημοσιότητα μοιάζουν όλο και περισσότερο με διαφημιστικά και video clip. Ενώ και οι επιθέσεις του εντός του ευρωπαικού εδάφους, είναι άκρως θεαματικές όπως οι πρόσφατες επιθέσεις στο Παρίσι.

Συνοψίζοντας, ο πόλεμος στη Συρία και το Ιράκ, καθώς και όλοι οι προηγούμενοι πόλεμοι, τόσο στην Μ. Ανατολή όσο και στην Αφρική, και όλες οι τραγικές επιπτώσεις του στους ανθρώπους που ζουν εκεί και είτε σκοτώνονται είτε εξαναγκάζονται να μεταναστεύσουν, έχει τις αιτίες του στους μεγάλους υπερεθνικούς οικονομικούς και πολιτικούς ανταγωνισμούς, ειδικά σε αυτή τη περίοδο της καπιταλιστικής κρίσης. Η κατάσταση στην Αφρική δεν είναι καλύτερη. Χιλιάδες άνθρωποι ωθούνται στο δρόμο της μετανάστευσης από χώρες όπως η Ερυθραία, το Μάλι, η Γκάνα, η Αιθιοπία, το Σουδάν κ.α. Οι εμφύλιες διαμάχες, η φτώχια, η παντελής έλλειψη ελευθερίας και δικαιωμάτων, η θέση της γυναίκας, οι απαγωγές και τα σύγχρονα σκλαβοπάζαρα καθώς και η έλλειψη πρόσβασης σε βασικές υποδομές, αποτελούν την καθημερινή πραγματικότητα στις χώρες της Αφρικής. Στην προσπάθειά τους να περάσουν στη δύση, αναγκαζονται να διασχίσουν επί μέρες την έρημο (χωρίς νερό και τροφή) κινδυνεύοντας από τις συμμορίες δουλεμπόρων που ελέγχουν τις διαδρομές αυτές. Οι απαγωγές, οι βιασμοί, οι άγριες δολοφονίες και οι αγοραπωλησίες ανθρώπων είναι το τίμημα που πρέπει να πληρώσουν για να φτάσουν στην Β. Αφρική και από εκεί στην Μεσόγειο.

Αυτή τη στιγμή στη Λιβύη και σε άλλες χώρες της Β. Αφρικής, κρατούνται για χρόνια σε παράνομα στρατόπεδα συγκέντρωσης, σε άθλιες συνθήκες (χωρίς φαγητό, νερό, ιατρική φροντίδα, στοιβαγμένοι σε μεταλλικά κοντέινερ με θερμοκρασίες πάνω από 40 βαθμούς) εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι από

χώρες της υποσαχάρειας Αφρικής. Αυτοί οι άνθρωποι είναι έρμαια στις ορέξεις των διαφόρων ομάδων ασφαλείας που δρουν στη Λιβύη, χωρίς καμία εποπτεία από κάποιο κρατικό όργανο (στη Λιβύη αυτή τη στιγμή υπάρχουν δύο αντίπαλες κυβερνήσεις μετά την πτώση του Καντάφι) ή διεθνή οργανισμό. Τα στρατόπεδα αυτά λειτουργούν κατόπιν πιέσεως της Ε.Ε. προκειμένου να αναχαιτιστούν οι μεταναστευτικές ροές από την Αφρική. Κανείς δεν γνωρίζει τι θα απογίνουν, ενώ πληθαίνουν οι καταγγελίες ότι υποβάλλονται σε καταναγκαστική εργασία και σε βασανισμούς από τις ομάδες ασφαλείας, οι οποίες δεν ελέγχονται από κανέναν και μέσω της διαχείρισης του μεταναστευτικού ζητήματος στη Λιβύη, προσπαθουν να εξασφαλίσουν την ύπαρξη και νομιμοποίησή τους. Όλα αυτά βέβαια με τις ευλογίες της Ε.Ε. Δυστυχώς στις δυτικές κοινωνίες έχει εμπεδωθεί ότι όλοι αυτοί οι πόλεμοι, γίνονται ενάντια στη τρομοκρατία των φανατικών φονταμενταλιστών ή για την απελευθέρωση των λαών από τους δικτάτορες όπως ο Σαντάμ, ο Άσαντ ή ο Καντάφι. Προφανώς και πρόκειται για στυγνούς δικτάτορες, που όμως στηρίχθηκαν ή και στηρίζονται ακόμη από τους δήθεν ορκισμένους εχθρούς τους, τους υπέρμαχους της ελευθερίας και της δημοκρατίας, δυτικούς! Που θα τους ανεβάσουν και θα τους κατεβάσουν στην εξουσία, αυτούς ή κάποιους σαν κι αυτούς, όσες φορές κι αν χρειαστεί προκειμένου να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντα τους. Θα κάνουν όσους πολέμους τους χρειάζονται, καταστρέφοντας ολόκληρες χώρες και πολιτισμούς, δολοφονώντας κι εκτοπίζοντας, φτωχοποιώντας και λεηλατώντας. Ο πόλεμος ενάντια στην τρομοκρατία, ήδη από την 11η Σεπτεμβρίου, έχει έναν ακόμη στόχο, την περιστολή της ελευθερίας στις δυτικές κοινωνίες και την εμπέδωση του φόβου. Ειδικά όσο οξύνεται ο κοινωνικός ταξικός πόλεμος κι οι ανισότητες θα μεγαλώνουν.

Η Διαχείριση του μεταναστευτικού ζητήματος απο τα ΜΜΕ

Τα Μ.Μ.Ε ή καλύτερα μέσα μαζικής παραπλάνησης, υποκινούμενα πάντα από εκάστοτε συμφέροντα, καταβάλλουν υπεράνθρωπες προσπάθειες να "ενημερώνουν" όσο πιο διαστρεβλωμένα μπορούν την κοινή γνώμη για το προσφυγικό-μεταναστευτικό ζήτημα. Ξεκινώντας από το πιο πρόσφατο περιστατικό, την επίθεση της 13ης Νοεμβρίου στο Παρίσι, όπου κυριολεκτικά έφτασαν σε επίπεδα τραγελαφικά. Ήταν η καλύτερη αφορμή πλήρους αποσιώπησης των γεγονότων στη Συρία και της πορείας του προσφυγικού θέματος, επικεντρώνοντας στα 130 θύματα του χτυπήματος, αριθμός "ποιοτικά σημαντικότερος" διότι επρόκειτο για Ευρωπαίους. Προφανώς γι'αυτούς τα εκατομμύρια θύματα Σύριων προσφύγων είναι μικρότερης ή μηδαμινής σημασίας. Παράλληλα με τη συνεχή προβολή του "δράματος" του Παρισιού, τα Μ.Μ.Ε σπέρνουν τον πανικό με τις "εκτιμήσεις" τους για επικείμενα τρομοκρατικά χτυπήματα όχι μόνο στο Παρίσι αλλά και σε άλλες Ευρωπαϊκές πόλεις. "Η Ευρώπη κρέμεται από μια κλωστή". Πάνω σε αυτόν ακριβώς τον εκφοβισμό των τηλεθεατών θεμελιώνεται και η αιτιολόγηση του κλεισίματος των συνόρων ως αναγκαία λύση για την ΄΄προστασία των Ευρωπαίων πολιτών". Μπροστά στην ασφάλεια του Ευρωπαίου ηθικοποιείται η θανάτωση κάθε πρόσφυγα. Απέναντι στο πρόταγμα της κατοχύρωσης της ασφάλειας, ο λόγος περί ανθρώπινων δικαιωμάτων εκμηδενίζεται.

"Τ' όνομά μου είναι Σανάα Ταλέμπ και είμαι από το Μαρόκο. Είμαι κρατούμενη εδώ και 7 μήνες στο κέντρο κράτησης μεταναστριών στο Ελληνικό και απαιτώ την ελευθερία μου. Μετά από 6 μήνες κράτησης, οι αρχές αποφάσισαν απλώς να παρατείνουν τον εγκλεισμό μου για άλλους τρεις μήνες. Από εκείνη τη στιγμή αποφάσισα να αρνούμαι κάθε τροφή που μου δίνει το προσωπικό της φυλακής. Οι άλλες κρατούμενες φοβούνται τους βίαιους φύλακες, οι οποίοι τις χτυπάνε ή δεν τις αφήνουν να χρησιμοποιούν την τουαλέτα ελεύθερα. Δεν μπορώ να γυρίσω στο Μαρόκο. Έχω να πάω εκεί 17 χρόνια. Η ζωή μου είναι εδώ, στην Ελλάδα, όπου εργάζομαι τα τελευταία 5 χρόνια.
Αν χρειαστεί να διαλέξω ανάμεσα στην απέλαση και τον θάνατο, διαλέγω τον θάνατο."

Κάτω τα χέρια από το ρέμα της Πικροδάφνης

Στα τέλη του περασμένου Νοέμβρη «ξεκίνησαν» τα έργα του δήμου Ηλιούπολης, εκτροπής όγκων υδάτων από το ρέμα Τραχώνων, στο ρέμα της Πικροδάφνης. Πρόκειται ουσιαστικά για ένα αναιτιολόγητο κι επικίνδυνο έργο, αφού οι δυο συλλεκτήριοι αγωγοί λεκανών απορροής του ρέματος Τραχώνων, αντι να καταλήξουν ως είναι φυσικό , στον υπόγειο αγωγό του πρώην φυσικού ρέματος Τραχώνων- οι Σ2 και Σ3 αγωγοί- καταλήγουν εντέλει στο φυσικό ρέμα της Πικροδάφνης. Αυτό σημαίνει ότι το ρέμα της Πικροδάφνης, ένα απ'τα ελάχιστα εναπομείναντα ρέματα στο λεκανοπέδιο, θα χάσει την παρούσα οριακή αντιπλημμυρική του ικανότητα. (...)Είναι προφανέστατη η σκοπιμότητα απόκρυψης του

έργου, τόσο από τον δήμο της Ηλιούπολης, αλλά μάλλον κι απ΄τους δήμους Αγ. Δημητρίου, Π. Φαλήρου, Αλίμου. Οι οποίοι όταν έμαθαν για το έργο, δεν ενημέρωσαν τους δημότες, για τους κινδύνους, αλλά ούτε προέβησαν σε δραστικές ενέργειες προκειμένου να εμποδίσουν την υλοποίηση αυτού του άχρηστου κι επικίνδυνου έργου.

(...) Κι η «πρώτη φορά αριστερή» Περιφέρεια λοιπόν, θεωρεί ότι τα 11.000.000 € που θα δώσει στον Μπόμπολα (η εταιρεία Ελλάκτωρ που έχει αναλάβει το έργο είναι ιδιοκτησίας Μπόμπολα) για να πνίξει ουσιαστικά τους τρεις δήμους και να καταστρέψει το ρέμα της Πικροδάφνης, είναι προς όφελος της κοινωνίας!

(...) Τόσο η παράβαση της απόφασης του ΣτΕ για οριοθέτηση του ρέματος, η απόκρυψη της φύσης του, όσο κι η εμμονή του Δ. Ηλιούπολης και της Περιφέρειας στην πραγματοποίηση του, μας οδηγούν σε συγκεκριμένα συμπεράσματα για τις προθέσεις τους.

Οι αγώνες για τη διάσωση του ρέματος της Πικροδάφνης έχουν ξεκινήσει από το 1994, με κινητοποιήσεις των κατοίκων (πλήθος δράσεων, διάδοση πληροφοριών, δικαστικοί αγώνες...) που έχουν καταφέρει μέχρι σήμερα να κρατήσουν το ρέμα ανοιχτό κι όσο το δυνατόν, μετά τις αλλεπάλληλες κακοποιήσεις του, στη φυσική του μορφή. Αυτό είναι κάτι που οι διάφοροι φορείς δημόσιας διοίκησης γνωρίζουν, γι'αυτό κι απέκρυψαν την πραγματική φύση του έργου, από φόβο για τις αντιδράσεις των κατοίκων που αγωνίζονται για το ρέμα αλλά κι όσων θα πληγούν άμεσα από τις ανεπανόρθωτες συνέπειες εκτροπής όγκων υδάτων στο

Περνώντας σε γενικότερο επίπεδο, μπορούμε εύκολα να διακρίνουμε τον τρόπο παρουσίασης των προσφυγικών-μεταναστευτικών θεμάτων και πριν και μετά το χτύπημα. Με παραδείγματα κι από το εγχώριο πεδίο είναι έκδηλη η προσπάθεια των μέσων να στοχοποιήσουν τους μετανάστες και τους πρόσφυγες ώστε να στρέψουν την κοινή γνώμη εναντίον τους μέσω της προβολής μεμονωμένων περιστατικών επιθετικής συμπεριφοράς ή εγκληματικών ενεργειών των ιδίων (π.χ περιστατικά ληστειών από μετανάστες). Μετανάστες και πρόσφυγες αποτελούν δημόσιο κίνδυνο σύμφωνα με τα Μ.Μ.Ε. Από την άλλη μεριά, ταυτόχρονα υπερπροβάλλουν την ανθρωπιστική αντιμετώπιση των ανθρώπων αυτών από μέρους της Ελληνικής ή Ευρωπαϊκής πολιτείας και κρατών. Συνεπώς, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης-κέντρα κράτησης παρουσιάζονται ως δομές φιλοξενίας που σέβονται και φροντίζουν τους πρόσφυγες ενώ στο παιχνίδι μπαίνουν και Μ.Κ.Ο ή άλλοι οργανισμοί (βλ. Frontex) οι οποίοι φέρονται ως "σωτήρες" προσφύγων και μεταναστών.

Η ευρώπη φρούριο και οι νέες περιφράξεις

Μετά την μιντιακή αναβάθμιση του ISIS σε νούμερο 1 εχθρό και με κορύφωση τις πρόσφατες επιθέσεις στη Γαλλία, το κοινωνικοπολιτικό σκηνικό αλλάζει και ολόκληρη η Ευρώπη βρίσκεται σε κατάσταση συναγερμού. Οι παγκόσμιοι ηγέτες "σηκώνουν τα μανίκια" την ίδια στιγμή που δείχνουν συγκλονισμένοι και οι ευρωπαϊκές συμμαχίες αναθερμαίνονται στο όνομα του "πολέμου κατά της τρομοκρατίας". Γνωστό πασπαρτού που έχει πάγια κοινωνική αποδοχή και μπορεί να δικαιολογήσει κατά καιρούς διάφορες γεωστρατηγικές κινήσεις για τον έλεγχο χωρών της Μέσης Ανατολής, όπως και κινήσεις στο εσωτερικό των κρατών που έχουν σκοπό τον περαιτέρω κοινωνικό έλεγχο. Οι πολιτικές και κατασταλτικές ατζέντες των κρατών αναθεωρούνται, ενώ δημιουργείται και μια κοινή διακρατική κατεύθυνση για τη διαχείριση του μεταναστευτικού-προσφυγικού ζητήματος.

Μετά το κλείσιμο των συνόρων, αρχικά στη Γαλλία κι έπειτα σε όλη την Ευρωπαϊκή Ένωση, επιβάλλονται αυστηρότερα μέτρα ασφαλείας κι ελέγχου όχι πλέον μόνο των μεταναστών-προσφύγων αλλά κάθε πολίτη. Στα μέτρα αυτά περιλαμβάνονται πέρα από τις καθιερωμένες κάμερες κλπ, μέχρι και τσιπάκια στα διαβατήρια των ανθρώπων. Όλα αυτά παρουσιάζονται σαν τεχνολογικά επιτεύγματα τα οποία θα δημιουργήσουν ένα "ασφαλές" περιβάλλον στην Ευρώπη. Επίσης, στη Γαλλία ψηφίζονται στη βουλή καινούργιες αντιτρομοκρατικές ρυθμίσεις και κηρύσσεται τρίμηνο καθεστώς στρατιωτικού νόμου όπου μεταξύ άλλων απαγορεύονται οι δημόσιες συγκεντρώσεις. Τελευταίο παράδειγμα, η διαδήλωση ενάντια στην Σύνοδο Κορυφής των Ηνωμένων Εθνών για την κλιματική αλλαγή (COP 21) στο Παρίσι, η οποία διαλύθηκε από τους μπάτσους με αφορμή την απαγόρευση και κατέληξε σε εκατοντάδες συλλήψεις. Αυτό το καθεστώς έκτακτης ανάγκης που έχει επιβληθεί στις ευρωπαικές μητροπόλεις μονιμοποιείται, αφού έχει την ευχέρεια η ισχύς του να παρατείνεται, σύμφωνα με την κρίση των κυβερνώντων και για άγνωστο χρονικό διάστημα. Έτσι, ο στρατός στους δρόμους, στα αεροδρόμια, στα λιμάνια γίνεται καθημερινή εικόνα ενώ παράλληλα οι έλεγχοι και οι πυροβολισμοί στα γκετοποιημένα προάστια πολλαπλασιάζονται, σε μια προσπάθεια να απομονωθούν οι μουσουλμανικοί πληθυσμοί τόσο χωροταξικά όσο και κοινωνικά, κάτι που έχει ξεκινήσει από παλαιότερα.

Το επικοινωνιακό κλίμα διαμορφώνεται αναλόγως με την εμπέδωση του φόβου, είτε ενισχύοντας το εκάστοτε εθνικό αίσθημα με πολυπληθείς συγκεντρώσεις ενάντια στην "εξωτερική απειλή", είτε χτίζοντας μια επίπλαστη ευρωπαική ενότητα, με τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης να παίρνουν φωτιά από δηλώσεις "αλληλεγγύης" που η ευαισθησία τους δεν ξεπερνά τα ευρωπαικά σύνορα. Δημιουργείται ένα κλίμα όπου η κοινή γνώμη καταπίνει αμάσητη την κυρίαρχη αφήγηση της δύσης,

ο μη ευρωπαίος αυτομάτως θεωρείται εν δυνάμει εχθρός και ο μουσουλμάνος εξισώνεται με στρατιώτη του ISIS. Το αντιμουσουλμανικό μένος που καλλιεργήθηκε συστηματικά όλα αυτά τα χρόνια των πολεμικών επεμβάσεων στη Μέση Ανατολή, τώρα έρχεται στην επιφάνεια μαζί με όλα τα συντηρητικά ένστικτα, οδηγώντας σε μια γενικότερη έξαρση των ρατσιστικών, πατριωτικών αντανακλαστικών στις ευρωπαικές χώρες (αύξηση των ποσοστών του κόμματος της Λεπέν στη Γαλλία, των ακροδεξιών κομμάτων σε Αυστρία, Ουγγαρία, Πολωνία), αλλά και σε περιστατικά που θυμίζουν άλλες εποχές, όπως ο διαχωρισμός των επιβατών από τους πρόσφυγες στα καταστρώματα των πλοίων που έρχονται από Μυτιλήνη και άλλα νησιά, το αναγκαστικό περιβραχιόνιο για να μπορούν να πάρουν φαγητό σε κάποιες χώρες, η απόφαση στο Μιντλσμπρο να βάψουν κόκκινες τις πόρτες όσων αιτούνται άσυλο για να τους ξεχωρίζουν και ο νέος νόμος στην Δανία που επιτρέπει την κατάσχεση χρημάτων και προσωπικών αντικειμένων από τους πρόσφυγες αν ξεπερνούν ένα ποσό. Καθώς λοιπόν το αίτημα για όλο και περισσότερη ασφάλεια κερδίζει έδαφος, οι παγκόσμιοι ηγέτες βρίσκουν την κατάλληλη αφορμή για τη σύναψη μιας σειράς συμφωνιών.

Η Ευρώπη φρούριο ενισχύει τα σύνορα της φτιάχνοντας ζώνες ώστε να εγκλωβίζονται εκεί άνθρωποι που προσπαθούν να τις διασχίσουν και ποτέ κανείς να μη μαθαίνει τι γίνονται. Τα, άλλοτε ανοιχτά ανάλογα με τη ζήτηση εργατικών χεριών, σύνορα τώρα κλείνουν και υψώνονται φράχτες. Στα μέρη που καταφτάνουν οι μετανάστες δημιουργούνται τα "hot spots", τα οποία αναλαμβάνουν την καταγραφή και την διαλογή των προσφύγων που τηρούν τα κριτήρια εισόδου στις επόμενες χώρες, αποφασίζοντας για την επαναπροώθηση αυτών που περισσεύουν, ενώ ένας άλλος νεωτερισμός της σκληρής αντιμεταναστευτικής πολιτικής που έχει πέσει στο τραπέζι και αναμένεται να δημιουργηθεί τους επόμενους μήνες είναι η ευρωπαική συνοριοφυλακή. Ο ευρωστρατός, θα διαθέτει τεράστια αστυνομική δύναμη στην θωράκιση των συνόρων, θα είναι μια κοινή πολεμική μηχανή και θα μπορεί να δρα ανεξάρτητα από το αίτημα κάποιου κράτους.

Ακόμη, η δράση του στρατού της FRONTEX αυτονομείται όλο και περισσότερο, έχοντας τη νομιμοποίηση από την Ε.Ε, αλλά και με την βοήθεια πλέον του ΝΑΤΟ, να απωθεί με οποιοδήποτε τρόπο τους μετανάστες, διαθέτοντας τα κατάλληλα τεχνολογικά μέσα, τα οποία εφαρμόζονται πειραματικά στα σύνορα, για να εφαρμοστούν αργότερα στο εσωτερικό των κρατών (θερμικές κάμερες, ραντάρ κτλ). Αυτή η αναβάθμιση του ρόλου της Frontex τίθεται σε εφαρμογή και με την νέα επιχείρηση Ταχείας Επέμβασης "Ποσειδών", η οποία ξεκίνησε στις 28 Δεκέμβρη και ενισχύει την ασφάλεια στα σύνορα αυξάνοντας τον αριθμό των υπαλλήλων στα hot spots αλλά και των μονάδων καταστολής ωστέ να είναι πιο εύκολες οι βίαιες απελάσεις των μεταναστών στις χώρες που εγκατέλειψαν ή ο εγκλωβισμός τους επ'αορίστου σε κάποιο κέντρο κράτησης. Τα κέντρα κράτησης ξανανοίγουν και αυξάνονται, ενώ οι κρατικές δομές "φιλοξενίας" πατάνε πάνω στον διαχωρισμό προσφύγων και μεταναστών, αποκλείοντας τους τελευταίους από οποιαδήποτε παροχή στέγης, τροφής ή νομικής βοήθειας.

ρέμα της Πικροδάφνης.

Άλλωστε μ'αυτό το σχεδιασμό, πετυχαίνουν την πολυπόθητη γι αυτούς καταστροφή του φυσικού ρέματος. Αν το ρέμα, μετά την εκτροπή, αρχίσει να πλημμυρίζει, θα έχουν ένα πολύ καλό πάτημα για να το μπαζώσουν. Εκμεταλλευόμενοι βέβαια και την άγνοια των περισσότερων κατοίκων, σε σχέση με το έργο που επιτελούν τα ρέματα, τόσο ως οικοσυστήματα όσο κι ως την πιο αποτελεσματική φυσική αντιπλημμυρική προστασία για την πόλη.

Οι σχέσεις επίσης του κατασκευαστικού κεφαλαίου στην Ελλάδα με πολιτικά πρόσωπα και αυτοδιοικητικούς υπαλλήλους είναι γνωστές. Το λεκανοπέδιο είναι μια απέραντη τσιμεντούπολη, χωρίς πνεύμονες ζωής, μόνο και μόνο για να ενισχυθεί το κατασκευαστικό κεφάλαιο και να πάρουν τις μίζες τους όλοι οι εμπλεκόμενοι. Η συστηματική καταστροφή του φυσικού περιβάλλοντος, για να πλουτίζουν κάποιοι, έχει οδηγήσει στην υποτίμηση της ποιότητας ζωής των κατοίκων. Το μπάζωμα των ρεμάτων, που υποτίθεται εντάσσεται είτε σε αντιπλημμυρικά έργα, είτε σε έργα «ανάπτυξης» π.χ δημιουργία δρόμων, λεωφόρων κ.α, έχει οδηγήσει τελικά σε μεγάλες πλημμυρικές καταστροφές κάθε χρόνο. Κι αυτό είναι κάτι αδιαμφισβήτητο! Η προστασία και φροντίδα του ρέματος της Πικροδάφνης είναι υπόθεση όλων μας και γι αυτό πρέπει να σταματήσουμε άμεσα τα έργα εκτροπής όγκων υδάτων από το ρέμα Τραχώνων στο ρέμα της Πικροδάφνης, αλλιώς οι συνέπειες θα είναι επικίνδυνες και μη αναστρέψιμες.

Ελευθεριακό Στέκι Πικροδάφνη
Δεκέμβρης 2015

*Το Σάββατο 19/12 ο δήμος γλυφάδας και ο εμπορικός σύλλογος είχαν οργανώσει τη «κόκκινη νύχτα» με διάφορα events κατά μήκος των εμπορικών δρόμων αλλά κυρίως με επιμήκυνση ωραρίων των εμπορικών καταστημάτων μέχρι τις 12 το βράδυ. Συλλογικότητες/συνελεύσεις της περιοχής, εργατικές ομάδες που ασχολούνται με τα ζήτημα της απελευθέρωσης των ωραρίων και άτομα καλέσαμε σε συγκέντρωση-παρέμβαση στη Γλυφάδα και πραγματοποιήθηκε πορεία όπως και αποκλεισμοί καταστημάτων.

* Από την Τρίτη 26 Γενάρη, οι απλήρωτες καθαρίστριες στο αμαξοστάσιο της Ο.ΣΥ. (Οδικές Συγκοινωνίες) στο Ελληνικό, ξεκίνησαν έναν απεργιακό αγώνα διεκδικώντας τα δεδουλευμένα τους από την εταιρεία ΛΙΝΚ ΑΠ Φάκος - Μωραϊτης, που έχει αναλάβει εργολαβικά τον καθαρισμό των λεωφορείων. Εδώ και 5 χρόνια οι εργάτριες, δουλεύοντας σε άθλιες συνθήκες, έχουν υποστεί με κάθε τρόπο την εργοδοτική αυθαιρεσία.

* Την Τρίτη 26/01 πραγματοποιήθηκε αντιφασιστική πορεία στους δρόμους του Παγκρατίου και του Βύρωνα με αφορμή τις πρόσφατες φασιστικές/παρακρατικές επιθέσεις τόσο στην κατάληψη της Ανάληψης όσο και στο στέκι της συνέλευσης κατοίκων Βύρωνα-Καισαριανής-Παγκρατίου. Οι επιθέσεις αυτές ανήκουν σ' έναν διευρυμένο κύκλο επιθέσεων σε καταλήψεις και αυτοδιαχειριζόμενους χώρους που έχουν πραγματοποιηθεί πανελλαδικά το τελευταίο διάστημα. Στην πορεία συμμετείχαν περίπου 500 διαδηλωτές. Καμία φασιστική επίθεση δε θα μείνει αναπάντητη.

Η δήθεν φιλανθρωπία δεν ξεπλένει τα εγκλήματα τους

Το τελευταίο διάστημα τα κράτη της ΕΕ και κατ' επέκταση και το ελληνικό έχουν βάλει τα δυνατά τους για την κατασκευή ενός προσωπείου φιλανθρωπίας και ανθρωπισμού όσον αφορά το προσφυγικό ζήτημα. Έτσι λοιπόν προσπαθούν να ξεπλύνουν τη μεταναστατευτική πολιτική χρόνων μιας Ευρώπης-φρούριο, η οποία χτίζει φράχτες και σύνορα, στοιβάζει ανθρώπους σε στρατόπεδα συγκέντρωσης καθιστώντας τους αόρατους απ τη δημόσια σφαίρα, δολοφονεί μετανάστες σε χερσαίες και θαλάσσιες ζώνες, κατασκευάζει για τον μετανάστη μια ρητορική "του άλλου", "αυτού που δεν χωράει", "της υγειονομικής βόμβας". Την ίδια στιγμή λοιπόν που αυτές οι πολιτικές μια χαρά κρατούν, τα ευρωπαϊκά κράτη θυμούνται να κάνουν και κάποιες ασκήσεις φιλανθρωπίας για να θολώσουν τα νερά.

Έτσι με τη σειρά του και το ελληνικό κράτος, παράλληλα με την καταστολή (που ενισχύεται κιόλας), θέλει να μας πείσει ότι κάνει έναν αγώνα "ανθρωπιάς και αλληλεγγύης". Βέβαια πριν δώσει τα ξεροκόμματα και τις κουβέρτες στους πρόσφυγες έρχεται να ξεκαθαρίσει πως η αλληλεγγύη τους δεν είναι για όλους, διαχωρίζοντας τους πρόσφυγες απ'τους μετανάστες, τους μορφωμένους απ'τους αμόρφωτους, τους χριστιανούς απ'τους μουσουλμάνους, αυτούς που εκδιώχτηκαν απ' τη χώρα τους επειδή βομβάρδιζαν το σπίτι τους (πρόσφυγες) και αυτούς που έφυγαν γιατί δεν είχαν να φάνε (οικονομικοί μετανάστες)-λες και η φτώχεια και η εξαθλίωση δεν είναι συνέπεια του πολέμου. Αυτή η πολιτική υπάρχει εδώ και χρόνια και είναι αυτή που νομιμοποιείται από μια ρητορική περί νόμιμων και παράνομων ζωών, μια ρητορική με βάση την οποία κάποιοι δικαιούνται χαρτιά, και κάποιοι άλλοι δε χωράνε και πρέπει να υποστούν τις συνέπειες. Είναι αυτή η ρητορική που δημιουργεί διαχωρισμούς για να δικαιολογεί πολιτικές διαχείρισης. Αυτές οι πολιτικές καθιστούν τους μετανάστες ακόμα πιο αόρατους στη δημόσια σφαίρα, που αν είναι τυχεροί θα ζουν κυνηγημένοι και φοβισμένοι, εκτεθειμένοι σε κρατικά και παρακρατικά πογκρόμ, αλλιώς θα είναι στοιβαγμένοι σε κάποιο στρατόπεδο συγκέντρωσης ή θα τρώνε ξύλο σε κάποιο ΑΤ περιμένοντας την απέλασή τους. Ο διαχωρισμός των από κάτω δεν σταματάει εδώ.

Ο ΣΥΡΙΖΑ συνεχίζοντας την καλλιέργεια ενός κλίματος εθνικής ενότητας προσπαθεί να αφομοιώσει και να εκμεταλλευτεί τις αυθόρμητες κινήσεις αλληλεγγύης που προέκυψαν, μιλώντας για τους "Έλληνες που πάνω απ όλα είναι άνθρωποι και φιλόξενος λαός". Για άλλη μια φορά στόχος είναι να διαχωριστούν οι "ντόπιοι" απ΄τους "ξένους", να θυματοποιηθούν οι πρόσφυγες και οι μετανάστες να ενταχθούν στη σφαίρα του "άλλου", του κάτι έξω από μας και να ενισχυθεί το εθνικό φρόνημα έναντι της ταξικής αλληλεγγύης που υψώνεται μεταξύ των καταπιεσμένων δίχως να γνωρίζει έθνος, φύλο και φυλή.

Στο παιχνίδι η κυβέρνηση έχει εντάξει και τη συμμετοχή κάθε λογής ΜΚΟ -οι οποίες, τι ειρωνεία, επιχορηγούνται από προγράμματα της Ε.Ε- θέλοντας να δικαιολογήσει χρηματικά ποσά που καταφθάνουν απ' την Ευρώπη -τα οποία όμως κατά κύριο λόγο ενισχύουν στρατούς, φράχτες, σύνορα και μπάτσους-, αλλά και να δώσει ένα καλό μήνυμα ότι η ασφάλεια και η κανονικότητα που επιζητούν κάποιοι θα επανέλθει με τέτοια τερτίπια θεσμικού ανθρωπισμού, συγκαλύπτοντας την σκληρή πραγματικότητα του πολέμου και τη θέση που έχει η Ελλάδα σε αυτόν (συμμετοχή της Ελλάδας στο ΝΑΤΟ, ελληνικές βάσεις ως αφετηρία βομβαρδισμών που πραγματοποιούν πολεμικά αεροσκάφη, δολοφονίες μεταναστών κτλ). Αυτές οι οργανώσεις αποσκοπούν στην ωραιοποίηση της εξαθλίωσης και του εγκλεισμού των προσφύγων καθώς επίσης λειτουργούν και ως εγγυητές της τάξης, αφού δεν είναι λίγα τα περιστατικά ωμής βίας και άθλιων συνθηκών διαβίωσης αυτών των ανθρώπων, τα οποία αποσιωπούνται πλήρως. Και

σαν να μην έφταναν όλα αυτά ο ΣΥΡΙΖΑ χαράσσοντας μια στρατηγική αποπροσανατολισμού και θέλοντας να θολώσει τα νερά, επικαλούμενος το επιχείρημα του ετεροκαθορισμού της πολιτικής του από την Ευρώπη και της ευθυνόφοβης λογικής του "δεν μπορούμε να κάνουμε αλλιώς", προσπαθεί να διεισδύσει στο αυτοοργανωμένο κίνημα αλληλεγγύης που έχει δημιουργηθεί , κάνοντας αντιπολίτευση στον ίδιο του τον εαυτό. Έτσι βλέπουμε ένα ΣΥΡΙΖΑ να καλεί σε 24ωρες απεργίες ενώ επιβάλει μνημόνια, να θέλει να στηρίξει συγκεντρώσεις για την καταστροφή του φράχτη στον Έβρο την ίδια στιγμή που οι μπάτσοι του χτυπάνε τους διαδηλωτές , να βγάζει δακρύβρεχτες ανακοινώσεις για φυλακισμένους απεργούς πείνας την ίδια ώρα που καταστέλλει τους αλληλέγγυους στην κατάληψη της πρυτανείας...

Όμως το αντανακλαστικά όσων αγωνίζονται είναι γρήγορα και ξεκάθαρα, διώχνοντας κάθε υπόνοια αφομοίωσης των κινημάτων, κάνοντας ξεκάθαρο ότι η αλληλεγγύη έχει υπόσταση μόνο μεταξύ ίσων, μεταξύ των καταπιεσμένων , αυτών που αγωνίζονται και χτίζουν αδιαμεσολάβητες σχέσεις, αυτών που δεν γνωρίζουν σύνορα και όπου σταθούν και βρεθούν δημιουργούν τους δικούς τους τόπους και τους δικούς τους χρόνους. Πάνω σε αυτές τις βάσεις χτίζουμε αυτοοργανωμένες δομές αλληλεγγύης που παρέχουν πρόσβαση σε στέγη, τροφή, ένδυση και ιατροφαρμακευτική περίθαλψη. τέτοιες δομές υπάρχουν απ' τα σημεία υποδοχής και εξόδου, όπως σε Λέσβο και Ειδομένη, μέχρι τις μητροπόλεις Αθήνα και Θεσσαλονίκη. Συγκεκριμένα στην Αθήνα τα τελευταία χρόνια λειτουργούν σταθερά η κατάληψη του Ασυρμάτου στο Μπραχάμι και τα λυόμενα στα Ιλίσια που παρέχουν στέγη σε πρόσφυγες και μετανάστες. Απ' το φθινόπωρο όμως του '15 αναπτύχθηκε ένα νέο κύμα αλληλεγγύης με αποτέλεσμα την δημιουργία καταλήψεων στο κέντρο της Αθήνας, Νοταρά 26, Θεμιστοκλέους 58 και τη συγκρότηση πρωτοβουλιών για τον συντονισμό δράσεων αλληλεγγύης, τόσο σε τοπικό (συσσίτιο στην Πλατεία Βικτωρίας, κατάληψη Βανκούβερ) όσο σε περιφερειακό (συγκέντρωση ειδών πρώτης ανάγκης για τα νησιά ή τα σημεία υποδοχής προσφύγων) επίπεδο. Οι παραπάνω τρόποι και εγχειρήματα αποτελούν έμπρακτη προσπάθεια υλοποίησης για αυτοοργάνωση και αλληλεγγύη των από τα κάτω ενάντια στην καπιταλιστική βαρβαρότητα.

ΠΡΟΒΟΛΕΣ και ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ στο στέκι

Πέμπτη 17/3 20:00

"ECOS DEL DESGARRO"

Η ιστορία μιας ανέφικτης επανάστασης. Ένα ελευθεριακό, συλλογικό, αυτοοργανωμένο ντοκυμαντέρ για τους ακτιβιστές της εξέγερσης στην Συρία (υποτιτλισμός από το στέκι της Πικροδάφνης)

Πέμπτη 31/3 20:00

"ΔΙΑΔΡΟΜΕΣ ΧΩΡΙΣ ΧΑΡΤΙΑ"

Ένα βίντεο για τους Σύρους που φιλοξενήθηκαν στην κατειλημμένη καφετέρια του πάρκου Ασυρμάτου. Μία προσπάθεια μελών της ανοιχτής συνέλευσης κατοίκων Μπραχαμίου, του ελευθεριακού στεκιού Πικροδάφνη και της ομάδας τεχνικών κινηματογράφου-τηλεόρασης Διακόπτες.

Πέμπτη 7/4 20:00

"ΜΗ ΜΕ ΦΩΝΑΖΕΙΣ ΞΕΝΟ"

Ντοκυμαντέρ για το μεταναστευτικό ζήτημα και ταγεγονότα που έλαβαν χώρα το καλοκαίρι στην Λέσβο. Μια αντιεμπορευματική παραγωγή από τις συλλογικότητες Sine Dominis και Musaferat.

Πέμπτη 14/4 20:00

"ALBERT CAMUS, το έργο και η δράση του στο ελευθεριακό κίνημα"

του Vertone Teodosio. Βιβλιοπαρουσίαση σπό τις εκδόσεις Στάσει Εκπίπτοντες.